

ליקוטי אגרות חזון איש – מעלות התורה ולומדיה

אי לא האי יומא דקא גרים [פי' רש"י - שלמדתי תורה ונתרוממתי] כמה יוסף איכא בשוקא (פסחים no)

- אחר העמל [בתורה] נפתח שער אורה חדש אשר השכל מתענג ללא קץ. (חלק א' סי' א')
- טועם נעימות הצפונות אשר היו בעילום והסתר טרם עמלו, והן הנה החדושים משמחי נפש ומלהיבי אהבה עילאית מורם מכל שפלות הגופניים ומהפכים גשם לנשמת חיים. (א' ד')
- אין דבר בעולם אשר ערכו ישוה לשלם מחיר לימוד התורה שנה. (א' ה')
- אין ענג בעולם כשקידת התורה. (א' ח')
- העונג האציל של עמל החכמה אשר נשמת האדם מתרוממת מעל המית העולם עד שמי השמים ונהנים מזיו החכמה העליונה, וזו הטובה הגדולה והיתירה שנתנה להאדם תחת השמש. (א' ט')
- כל הוספה בתורה בדביקות בהכרת היוצר ב"ה מעלה את בעליה מבחינת נפש בהמית לנפש משכלת מחמור לבן אדם מבן אדם למלאך ❖ כל מעלה ממעלות התורה יקרה היא מפנינים ומכל חיי עולם הזה. (א' י"א)
- האישי הזוכה לידיעת התורה... הוא הולך בין אנשים ונדמה לאדם הרואה לעינים כבן אדם, אבל באמת הוא מלאך הגר עם בני תמותה וחי חיי אצילות ומרומם על כל ברכה ותהלה. (א' י"ג)
- חכמת התורה עוז החיים עלי חלד. (א' י"ז)
- חיי התורה תכלית בן תמותה תחת השמש לזכות לחיים נאמנים קיימים לעד ולעולמים. (ב' א')
- חיי עד וחדוות נצח לימוד התורה חיינו וקיומנו ❖ שקידת התורה לכך נוצרת. (ב' ג')
- עיון בתורה זה כל האדם וזו העבודה היותר חביבה לפניו יתברך. (ב' ה')
- שים נא לבך ללבוש רוח עוז לתורה ולקדושה שהם החיים הנעימים האמתים, ומה בצע בהוללות והבלים, ומי יתן כי למחר תתחרט במה שאתמול בחרת להבלי זמנך, חזק חזק בתורה ועזב נא אהבת הבטלה ותתענג בדשן התורה. (ב' יב')
- שקידת התורה וחדות לימודה ❖ חיצו אור פלפולי דאורייתא ימתיקו את רוחותיך ויפתחו שערי אורה בנפשך היקרה (ג' א')

דברים נוראים ונפלאים מהחזו"א בענין לימוד התורה ברציפות

הובא מספר מעשה איש ח"ד דף ס"ח – ללמוד שעה אחת ולהפסיק שעה אחת הוא קיום התווה האפס וההעדר הרי זה זורע ושולח עליהם מים לסחפן, עיקר הלימוד הוא התמידי והבלתי נפסק, בלימוד התמידי הוא סוד הקדושה וזה שעושה תורתו קרעים קרעים אסוף רוח, מן הראוי לחבל תחבולות איך לקנות את התמדת הלימוד ולהתפלל על זה תמיד (לשון החזו"א בחלק א' סי' ג').

המעשה שיובא להלן התפרסם ברבים בהיכלי הישיבות הקדושות וניכרים הדברים שממקור טהור יהלכון, בביתו של החזו"א ז"ל היה גג רחב שבו היו מתפללים בימים הנוראים, המקום היה גדול יותר מבית המדרש שבבית, ומשום טירחא דציבורא נשאר שם הספסלים בכל ימי חודש תשרי גם בימי החול, והנה באחד מעשרת ימי תשובה ישבו שם שני בחורים ולמדו בחברותא (כיום הם ת"ח גדולים ומפורסמים), והנה החזו"א עולה לתומו לגג ביתו הוא רואה את שני הבחורים ותפסם בשעת בטלה, קרב אליהם החזו"א לומר להם דברי חיזוק שלא להפסיק באמצע הלימוד, וכך אמר להם:

מתיקות התורה כמה גדולה היא נעימות התורה, ואי אפשר להשיג את זה ולהגיע לזה רק אחר שקידה של **שלוש וארבע שעות** ברציפות בלא הפסק, בלי זה אי אפשר אפילו לצייר מהי הרוחניות הזו, וק"ו אחר **חמש שעות** כמה רוממות יש איך אפשר למי שיש לו את האפשרות הזאת להפסיק את הרציפות ולהפסיד בידיים נועם כזה, כמו קדירה המתבשלת להוריד מן האש ליתן להתקרר ואחר כך להשיבה.

המשיך החזו"א ואחר **שש שעות** של לימוד שוכח האדם מכל העולם וענייניו ומתדבק בדברים רוחניים, כאשר סיפרו זאת השנים אמרו בהשתוממות כיצד החזו"א תיאר זאת בעיניים בורקות ותנועות ידיים למעלה כאילו מתנתק הוא מכל הסובב, ואחר **שבע שעות** האדם מרגיש קרוב להקב"ה ואין לו מהנאות העולם כלום ומתמלא שמחה, ואחר **שמונה שעות** אפילו לא נופלת בלבו מחשבה של תאוות וחומריות וכולו משתוקק לאלוקיו, ואחר **תשע שעות** כולו קדוש למעלה למעלה, ואחר **עשר שעות** עין לא ראתה אין לתאר ואין מילים לבטא את מצבו ורגשותיו. צמרמורת חדה עברה בקרב השניים לשמע דברים נוראים כאלו.

לזכות רפואה שלמה חיים אליהו בן שפרה

לעילוי נשמת רבי שלמה לייב בן חיים ישראל זצ"ל וקילא בת דוד ע"ה